

26 Οκτωβρίου, 1994.

[ΠΙΚΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΩΣΤΗ ΚΡΟΜΜΥΔΑ,

Εφεσείουσα,

v.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΥΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΓΙΑΓΚΟΥ,

Εφεσίβλητης.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8213)

Έφεση — Λόγοι έφεσης — Λόγος έφεσης στρεφόμενος εναντίον των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου για την αξιολόγηση της ενώπιόν του μαρτυρίας διατυπωμένος κατά γενικό τρόπο, χωρίς να εξειδικεύει τα συγκεκριμένα ευρήματα που προσβάλλονταν και χωρίς να εξειδικεύει τους λόγους για τους οποίους τα ευρήματα αυτά ήσαν λανθασμένα — Υπαρξη γενικής αναφοράς ότι τα ευρήματα ήσαν ενάντια προς το βάρος της όλης δοθείσης μαρτυρίας — Κρίθηκε ότι ο λόγος ήταν ανύπαρκτος σαν λόγος έφεσης σύμφωνα με τη Δ.35, θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.

10 Ήταν παραδεκτό στην παρούσα έφεση ότι οι πέντε από τους έξι προβαλλόμενους λόγους έφεσης ήσαν άκυροι λόγω μη συμμόρφωσής τους με τις πρόνοιες της Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας. Υπό αμφισβήτηση ήταν το κατά πόσο ο λόγος 1, που προσέβαλλε “μέρος των ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου και των συμπερασμάτων αυτού επί της προσαχθείσης ενώπιόν του μαρτυρίας υπέρ της εναγούσης”, ήταν αντίθετος προς το νόμο και/ή τα πραγματικά γεγονότα κ.λπ. και ότι ήταν ενάντια προς το βάρος της όλης δοθείσης μαρτυρίας. Ο εφεσίβλητος υπέβαλε ότι και ο λόγος αυτός ήταν άκυρος, ενώ η εφεσείουσα ισχυρίστηκε ότι πληρούσε τις πρόνοιες της Δ.35, θ.4, 20 διότι έδιδε και τους λόγους έφεσης και αιτιολογία για αυτούς.

Αποφασίσθηκε ότι:

Εφόσον η έφεση στρεφόταν εναντίον ολόκληρης της πρωτόδικης απόφασης, και ο λόγος έφεσης προσέβαλε μέρος μόνο των ευρημάτων

του Δικαστηρίου, χωρίς όμως να τα εξειδικεύει και χωρίς να εξειδικεύει και την αιτιολογία, ο υπό κρίση λόγος έφεσης δεν πληρούσε τις πρόνοιες της Δ.35, θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, ένας από τους λόγους της οποίας ήταν η εξειδίκευση των υπό έφεση θεμάτων και ο αποκλεισμός από την κατ' έφεση διαδικασία του μέρους εκείνου της πρωτόδικης απόφασης που δεν βρισκόταν υπό αμφισβήτηση. 5

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Sansom v. Sansom [1956] 1 W.L.R. 945.

Έφεση.

10

Έφεση από την ενάγουσα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Παρπαρίνος, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 7.7.90 (Αρ. Αγωγής 4103/84) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή της ενάγουσας, με την οποία διεκδικούσε αποκλειστική κυριότητα σε λωρίδα γης.

Σ. Κωνσταντινίδης, για την Εφεσείουσα.

15

Α. Τσιγκίνης, για την Εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πικής.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι λόγοι έφεσης 2, 3, 4, 5 και 6, είναι ανυπόστατοι· στερούνται αιτιολόγησης. Υπό το φως της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με την ερμηνεία και εφαρμογή της Δ.35 θ.4 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας και ιδιαίτερα ως προς τις επιπτώσεις που ενέχει η παράλειψη αιτιολόγησης της βάσης (grounds) της έφεσης, οι λόγοι αυτοί κρίνονται άκυροι. Θα μας απασχολήσει μόνο ο λόγος 1 για την εγκυρότητα του οποίου έχουν υποβληθεί διίστάμενες εισηγήσεις. 20 25

Ο λόγος 1 έχει ως εξής:

“Μέρος των ευρημάτων του Πρωτοδικου Δικαστηρίου και των συμπερασμάτων αυτού επί της προσαχθείσης ενώπιον του μαρτυρίας υπέρ της Εναγούσης ήσαν αντίθετα προς τον νόμον και/ή τα πραγματικά γεγονότα και/ή ήσαν αδικαιολόγητα και/ή άνευ 30

5 ερείσματος λαμβανομένου υπ' όψιν του συνόλου της δοθείσης μαρτυρίας ως και όλων των περιστατικών και/ή συνθηκών της παρούσης υποθέσεως και/ή ήσαν ενάντια προς το βάρος της όλης δοθείσης μαρτυρίας. Το σκεπτικό το δοθέν προς υποστήριξιν των τοιούτων ευρημάτων είναι ανεπαρκές και/ή δεν δικαιολογεί τα συμπεράσματα εις τα οποία "κατέληξεν το Πρωτόδικον Δικαστήριον."

10 Ο κ. Τσιγκίνης υπέβαλε ότι ούτε με τον λόγο έφεσης 1 δεν στοιχειοθετείται έγκυρος λόγος έφεσης. Εισηγήθηκε ότι η βάση του είναι ακροσφαλής και ότι στερείται αιτιολογίας. Αντίθετα, ο δικηγόρος της εφεσείουσας υπέβαλε ότι ο λόγος αυτός είναι καλά συνθεθειμένος εφόσον εκθέτει τόσο τη βάση (grounds) "... Μέρος των ευρημάτων του Πρωτόδικου Δικαστηρίου και των συμπερασμάτων αυτού επί της προσαχθείσης ενώπιον του μαρτυρίας υπέρ της Εναγούσης ήσαν αντίθετα προς τον νόμον και/ή τα πραγματικά γεγονότα και/ή ήσαν αδικαιολόγητα και/ή άνευ ερείσματος ...", όσο και την αιτιολόγηση του λόγου με τα δικαιολογητικά που παρέχονται "... λαμβανομένου υπ' όψιν του συνόλου της δοθείσης μαρτυρίας...".

20 Ο κ. Κωνσταντινίδης έκαμε αναφορά στους παλαιούς Αγγλικούς Θεσμούς, στους οποίους γίνεται πρόβλεψη για τη διατύπωση των λόγων έφεσης, καθώς και το σκοπό που εξυπηρετεί η εξειδίκευσή τους: συνισταμένων στον περιορισμό (limitation) των επίδικων θεμάτων. Έκαμε αναφορά στη Δ.58 θ.3(2) [Ord. 58 r.3(2)] των παλαιών Θεσμών του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Αγγλίας και επεσήμανε ότι οι Θεσμοί εκείνοι αποτέλεσαν εν μέρει, όπως συνάγεται από τον πλαγιότιτλο της Δ.58 θ.4, το πρότυπο για τον καταρτισμό του αντίστοιχου κυπριακού θεσμού. Η διαφορά μεταξύ τους έγκειται στο ότι κάτω από την Δ.35 θ.4 η υποχρέωση για τον προσδιορισμό των λόγων έφεσης δεν περιορίζεται μόνο στον καθορισμό της βάσης (grounds) της έφεσης αλλ' εκτείνεται και στην αιτιολόγηση της.

35 Η Δ.35 θ.4 ορίζει ότι η ειδοποίηση έφεσης πρέπει να καθορίζει κατά πόσο προσβάλλεται ολόκληρη ή μέρος της απόφασης. Στην προκείμενη περίπτωση, καθορίζεται ότι η έφεση στρέφεται εναντίον ολόκληρης της απόφασης. Περαιτέρω, η ειδοποίηση πρέπει να καθορίζει (state) όλους τους λόγους της έφεσης. Στην αγγλική απόφαση *Sansom v. Sansom* [1956] 1 W.L.R. 945, το αγγλικό Εφετείο προέβη σε ερμηνεία της Ord.58 r.2(3) υπό τη μορφή Practice Note ως προς το εύρος της υποχρέωσης για καθορισμό της βάσης (grounds) της έφεσης και το σκοπό που αποβλέπει να εξυπηρετήσει η εξειδίκευση των λόγων της έφεσης. Ο σκοπός του κανόνα είναι η εξάλει-

ψη από τα επίδικα θέματα εκείνου του μέρους της πρωτόδικης απόφασης που δεν είναι υπό αμφισβήτηση· με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται ο περιορισμός των επίδικων θεμάτων της έφεσης στα αμφισβητούμενα ζητήματα. Στις επεξηγήσεις που παρέχονται στο Annual Practice 1960, κάτω από την Ord.58 r.3 εξηγείται ότι απλή αναφορά σε εσφαλμένη καθοδήγηση (misdirection) χωρίς τον προσδιορισμό του μέρους της απόφασης που είναι τρωτό δεν ικανοποιεί τις πρόνοιες της θεσμικής αυτής διάταξης. Η ίδια ατέλεια χαρακτηρίζει και αόριστη αναφορά σε μαρτυρία η οποία κατ' ισχυρισμό εσφαλμένα απορρίφθηκε χωρίς τον προσδιορισμό του μέρους που επηρεάζεται. Ό,τι προκύπτει είναι ότι τα επίδικα θέματα της έφεσης πρέπει να καθορίζονται με σαφήνεια. 5 10

Στην προκείμενη περίπτωση η εφεσείουσα δεν καθορίζει ούτε τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου, τα οποία αμφισβητούνται, ούτε τα συμπεράσματα τα οποία προσβάλλονται. Επομένως ελλείπει το βάθρο προς το οποίο θα μπορούσε να συσχετισθεί η αιτιολόγηση η οποία παρέχεται. Και η αιτιολόγηση είναι αόριστη σε βαθμό που συσχετιζόμενη με τη βάση της έφεσης να καθιστά αδύνατο τον προσδιορισμό του επίδικου θέματος της έφεσης. Η διάγνωση αυτή καθιστά και τον λόγο έφεσης 1 άκυρο διαπίστωση που εκθεμελιώνει το βάθρο της έφεσης. 15 20

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.